POKROK

PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
a místní vydání
v Crete pro Saline okres, Neb., ve Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowu, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesotu a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakotu.

Předplatné:
Pro Spojené Státy $1.50. Pro Kanadu $2.00. Do Evropy $2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějtež se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expressních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adressu.

Dopisy z kruhů čtenářstva ochotně uveřejníme. Musí býti slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškoditi a podepsány pravým jménem, ať již má býti v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

ZDRAVÝ ROZUM VÍTÉZÍ.

Velmi zajímavým způsobem o umíněných lidech píše "paní učitelová" v "Besídce" omažského "Hospodáře." Praví tam:

"Milé družky! "Jaktěživ jsem neviděl jedenáct tvrdohlavějších mužských," pravil starý rolník o svých soudruzích na porotě. "Musel jsem do nich mluvit tři dni, nežli jsem je přesvědčil o pravdě." Tento občan si myslel, že je vždy a pokaždé v právu a uměl na svém tak vytrvati, že se všech jedenáct mužů raději vzdalo, nežli aby déle trávili čas v porotní komůrce. Znaly jste kdy umíněného člověka, který se ku své umíněnosti přiznal? Jestli je kde takový, je výminkou. Prchlivý člověk se rozzlobí, spustí hádku a po případě hodí něco přes světnici, pak ale se uklidní a v mnohých případech lituje přenáhlení a prosí za odpuštění. Ale umíněný člověk je čím dále, tím umíněnější a nemůžete s ním hnout. Je to snad jedna z nejhorších vad, neboť kde vládne umíněnost, rozum musí stranou. Umíněný člověk jakoby pravil: — "Já jsem v právu a ostatní nejsou. Spíše zemřu, nežli abych se vzdal." Jest to druh sobecké choromyslnosti."

Nevíme, zdali při tomto filosofování "paní učitelová" měla na mysli naše česko-americké "diplomaty," ale zdali ano, povedlo se jí to — to uznání jí nadšeně vzdáváme, i když víme, že u "paní učitelové" nejsme zrovna "persona grata." Dnes všechen rozvážný česko-americký tisk, všecky vlivné a rozšířené časopisy, vidí jasně a naznačují tu cestu, po které Čechové američtí měli by se bráti, aby národu našemu bylo co nejvíce pomoženo, z Čech, podmořským lanem i poštou, docházejí výstražné a varovné hlasy před každou bláhovou, nezodpovědnou a ukvapenou akcí která národu našemu mohla by více uškoditi, nežli prospěti; avšak "diplomaté" si vedou stále svou. Nám, kteří pokládali jsme za povinnost svoji, ozvati se proti hřešení na českém národu a nešťastném lidu našem ve vlasti, jest skvělým zadostiučiněním následující zpráva v "Denním Hlasateli" ze dne 8. října:

* * *

"Již předevčírem obdržel bankéř p. James F. Štěpina ze zámoří lístek vynikajícího politického předáka v Čechách, o kterém se v poslední době velice mnoho psalo nejen zde, ale i ve staré vlasti, a v lístku tomto obsaženo jest několik slov, která by si česká Amerika měla vziti opravdu k srdci a říditi se dle nich. Předák ten a vůdce sděluje p. Štěpinovi soukromou cestou přání, by se česká Amerika v nynějších pohnutých dobách nijak neukvapovala a do své akce veřejným tiskem nezatahovala žádné organisace a žádné určité osoby ze staré vlasti, s poznámkou, že každá ukvapenost Čechů amerických mohla by ve staré vlasti situaci spíše pohoršiti, než jí prospěti. Radí k naprosté rozvážnosti a umírněnosti a to proto, že z české Ameriky donese se do staré vlasti každé i sebemenší hnutí a že každá ukvapenost mohla by míti následky dalekosáhlé nikoli pro americké Čechy, ale pro všechen český život v Rakousku a hlavně pro předáky a vůdce živlu toho.

Celý obsah lístku jsme nečetli. Pouze část jeho sdělena nám byla v obsahu samotným p. Štěpinou, který sám si přál, aby se nic z něho nedostalo do veřejnosti. — Právě proto však, že nám vskutku záleží na tom, aby se zde nedělalo docela nic, co by mohlo poměry v Čechách jen a jen zhoršiti, uvádíme alespoň hlavní trest obsahu lístku toho v přesvědčení, že se p. Štěpina nebude proto na nás horšiti ani dost málo, poněvadž víme, že jemu leží na srdci stejné. Máme na zřeteli možně nejlepší poměry ve vlasti staré, chtěli bychom jí všemožně nejvíce prospěti a proto věříme, že za daných poměrů a okolností především třeba v akci jakéhokoliv druhu klidu a rozvahy. Nestarejme se o nic jiného, než jenom o to, aby stará vlast seznala a se přesvědčila, že ji česká Amerika finančně neopouští, ale že z těch srdcí a duší stojí při ní a jest hotova hluboko sáhnouti do kapes, aby pomohla a podporu poskytla tam, kde jí jest třeba. A jest jí dnes třeba v celých Čechách, ve všech žírných krajích našich, kde klepá dnes na okna a dveře Bída a Hlad a Zoufalství, by nejkrutěji dolehly na ty, kdož za dveřmi těmi zůstali po zabitých dnes už anebo zraněných vojácích . . .

Sbírejme proto, sbírejme a ochotně u vědomí povinnosti národní odvádějme své příspěvky. Bude jich třeba stále a velice mnoho. O jiné však se nestarejme. To ponechejme povolanějším a oprávněnějším jakož i místních poměrů a požadavků znalejším. Ti jistě dobře vědí, co je a bude jejich povinností. Nestarejme se tedy o ně, poněvadž mohli bychom je jen poškoditi a poškoditi po případě i celé veliké organisace ve staré vlasti, které jsou pro ni opravdu jedinou baštou, ochranou a útočištěm."

* * *

Jest nám to skvělým zadostučiněním, vzhledem k té 'chytré' denunciaci jednoho "diplomatického" Lebedy, že "Pokrok Západu se bojí rakouských konsulů." — Kdo pak by se v Americe bál rakouských konsulů, nebo třeba celé Vídně, redaktor Pokroku Západu jistě ne, neboť do Rakouska nepůjde a od rakouské vlády mýtného nechce a nepotřebuje, a v Americe nikdo nemusí býti "sketou," a kdo cítí v sobě obzvláštní "hrdinství" a "srdnatost," může třeba v Omaze dát se za desák vyvézti na rozhlednu budovy Dřevařů a tam spílat Rakousku a císaři Františku Josefovi až do ochraptění a nebude za to ani zavřen pro nepořádné chování, poněvadž policajti dole na ulici to neuslyší, nikoli, "diplomatičtí" Lebedové, v Americe nikdo se nepotřebuje báti rakouských konsulů, avšak lid náš ve vlasti jest přítomně ve strašné situaci, a zrady se na něm dopouští ten, kdo by ji z lehkomyslnosti nebo jiných důvodů a pohnutek činil ještě horší a těžší. Nyní snad, po té výstraze muže, kterého ještě před nedávnem jste se dovolávali, přestanete s těmi nesmysly o "bání se rakouských konsulů."

Stejným zadostičiněním jest nám redakční posudek "New Yorských Listů," kde se praví:

"Na základě důvěrných informací můžeme sdělit s čtenáři, že pokud tomu poměry dovolují, činí se kroky na místech povolaných, aby dle možnosti bylo co nejlépe postaráno o budoucnost českého národa. A již dnes možno vysloviti pevnou naději, že až dozní válečný řev a dojde ke konečnému účtování u "zeleného stolu," nebude zapomenuto na český národ. "Zvítězí-li spojenci a všechny známky také nasvědčují, že zlotřilý teutonský německo-rakouský spolek bude povalen, český národ bude vyproštěn z rakouských a velkoněmeckých okovů. Poněvadž nelze předbíhati událostem, aniž se oddávati předčasně růžovým illusím, nezbývá nám prozatímně než s důvěrou vyčkávati další vývoj věcí, avšak zároveň pracovati co možno nejintensivněji v nejlepším směru, jakým drahé naší staré vlasti a drahému národu můžeme nejspíše pomoci. A to je především pomoc hmotná, které tam bude nejvíce zapotřebí. Agitujme tedy a sbírejme po dollarech i centech, abychom sehnali možně největší obnos, jímž bychom přispěli na ulevení strašlivé bídy, do níž národ náš uvalila zločinná německá a rakousko-uherská politika."

K tomu mohli bychom podotknouti, co jednou již jsme napsali, a sice, že povolané kruhy v Čechách znají v těchto těžkých dobách svoji povinnost a povinnos tu vykonají, ale jest nanejvýše důležito, aby vše českého národa nebyla kompromitována zdejšími amateurskými "diplomaty." Pouze v potřeštěné hlavě mohl se vylíhnouti nápad, že Češi američtí mohli by vésti nějakou vážnou diplomatickou akci. S českou zemí, s českým národem bude počítáno v případě vítězství trojdohody, stejně jako s Poláky, počítá se s poplatností takového národa, počítá se též s jeho branou mocí, počítá se s jeho zeměpisným položením, ale žádná velmoc nebude počítati s vystěhovalci v Americe, ani kdyby jich zde bylo deset neb více millionů, poněvadž nemůže počítati ani s jejich poplatností, ani s jejich branou mocí, ani s jich zeměpisným položením. To by konečně mělo býti jasno i každému chlapci, který s přiměřeným úspěchem odbyl obecnou školu.

Jak válka dopadne, sotva může někdo s určitostí předpovědět, ani Sir Grey, ani Bethmann-Hollweg, německý kancléř, ani hrabě Berchtold, ani ruský zahraniční ministr Sazonov, nebo francouzský ministerský předseda, ale jest skoro jisto, že mapa Evropy bude změněna a to hodně změněna, a národu českému se může dostati samosprávy, nebo dokonce neodvislosti, to jest všecko v říši možností, a se svými spravedlivými požadavky český národ nikdy se netajil, ani ve vídeňském parlamentě ne, a byly a jsou nyní v Čechách státoprávní strany, ale zdejší "diplomaté," když ze sebe dělají důsledně a neustále "nuisance," aspoň neměli by se dělati hloupějšími nežli jsou a psáti, jako by snad oni byli těmi prvními, jimž napadlo, že by český národ mohl žíti a prospívati mimo svazek rakousko-uherské monarchie, nebo že Čechové američtí mohli by to rozhodnouti a zaříditi, co s českým národem v budoucnosti se má státi.

Jest to "chvalitebným" zvykem v české Americe, že kdykoli vznikne spor o nějakou věc, po chvíli začne se psáti o všem možném, jenom ne o tom, oč se jedná, a proto zdůrazňujeme znova: Jedná se pouze o to, aby obětavých příspěvků česko-amerického lidu použito bylo pro nejlepší prospěch a dobro českého národa. Co na nás záleží, my budeme usilovati, aby se tak stalo. Zdali ještě jinak můžeme pomáhati, o tom se čekejme pokynů z Čech, kde ani za těchto mimořádných poměrů nejsou obehnáni žádnou čínskou zdí, neboť pošta jest opět volna a dopisy zasílané do Ameriky nenesou žádných známek, že by byly otvírány a my můžeme dále říci, že naši politikové ve vlasti se mohou dorozuměti, s kýmkoli za dobré uznají. Že nesmí podnikati žádné odštěpenecké akce, jest ovšem na bíledni, to by nestrpěl ani ten nejsvobodnější stát pod slunce, Anglie také by nestrpěla podobnou akci Irčanům, ale, opakujeme, čeští poslanci a jiní politikové i nyní podnikati mohou kroky vzhledem k budoucnosti českého národa, a to pro všecky možnosti a případy výsledku války.

* * *

Dalším zadostiučiněním může nám býti, co píše redaktor cedar-rapidské "Naší Doby" o svém interviewu s prof. Šimkem, a sice:

"Rozhodně se vyslovil proti pobuřujícímu psaní zdejších novin českých. Takovýto způsob psaní může nám ve staré vlasti jenom jenom uškoditi a nic více. Jest vůbec záhodno různá ta diplomatická jednání novinářská omeziti a na vrabce s bubnem nechoditi. Vždyť jest tu tolik udavačů a pak, konsulové rakouští listy ony dostávají do rukou, informují, nebo budou vládu informovati po tom, co Češi zde činili. To není báseň, to je opatrnost."

K tomu poznamenáváme, že prof. Šimek meškal v Čechách, v Praze, kdy již válka zuřila, tam přicházel v denní styk s vůdčími politickými osobnostmi a on byl jedním z těch, které jsme měli na mysli, když nedávno jsme napsali, že naše časopisy v každém z Čech vrátivším se výletníku neměly by spatřovati nějakého vyslance a mluvčího českého národa, ale tím více měly by dbáti pokynů těch, kdož skutečně mají něco k vyřízení Čechům americkým. Jistě úsudek takového muže, jako jest prof. Šimek, po jeho nedávném návratu z vlasti, u všech rozumných lidí více vydá, nežli kláboseni různých těch "Vejžmolů" a "diplomatických" Lebedů, kteří na místě v redakcích měli by seděti s malými žáčky ve školních lavicích, aby se naučili aspoň myslit, když už znalost historie a jiné vědomosti, které se dají získati jedině léty úsilovné práce, i když nemluvíme o peněžních obětech, jsou u nich věci zbytečnou. A ovšem, kdyby "Vejžmolové" znali historii, věděli by, proč jsou Švýcary a Belgie a Kuba neodvislými, věděli by též, jaké oběti přinesly země tyto pro svoji svobodu a věděli by, že o budoucnosti českého národa se rozhodne na evropských bojištích a po válce v mírové konferenci, na níž zastoupeny budou pouze státy ve válce se podílevší, a nikoli v redakcích česko-amerických časopisů nebo několika tisíci dollarů a také by věděli, že snad nikdy se tak historie neopakovala jako přítomně. Vilém II. německý zdvihl meč Napoleonův a zrovna jako Anglie a Rusko zdolaly Napoleona I., všecko poukazuje, že tyto dvě země zdolají v koncích i tohoto německého Napoleona, a dále, Vejžmolové, kdyby měli vzdělání, jaké každý novinář má míti, věděli by, že zdali tisíc Rakouska má býti příležitostí pro český národ k zbavení se svazku s touto monarchií, že už tu příležitost také měl, ba dokonce zrovna se mu nabízela.

Ku konci dovolujeme si otisknouti následující závěrek z článku pražského Práva Lidu pod nadpisem "Vojenské soudy:"

"Nezapomínej nikdo, že v tom velikém zemětřesení evropském jsme my v našich krajích jenom jeho poměrně nepatrnou částkou a že úprava všech věcí příštích závisí od toho, jak rozhodnou zbraně na velikých bojištích světa. Teprve potom přijde doba naše, abychom se zdvojenými silami pomáhali vyrůst novému, a jak pevně chceme věřit, lepšímu životu nás všech. Potom teprve bude třeba každé pomocné síly."

Ti, kdož četli naše nedávné statě, jistě si povšimli, že v onom článku "Práva Lidu" jest použito i skoro stejných slov, jako jsme použili vzhledem k přítomné situaci a budoucnosti českého národa.

Od samého počátku nebyli jsme v pochybnostech, že zdravý rozum v koncích zvítězí a útoky na nás činěné přijímali jsme celkem dobromyslně u vědomí, odkud přicházejí, a dnes, vzhledem k tomu stanovisku, jež zaujaly všecky vážné časopisy, jsme jisti, že peněz, které sejdou se v české Americe, bude použito tak, aby pomoženo bylo českému národu, našemu nešťastnému lidu ve vlasti, a nikoli, aby za ně pomáháno bylo některým šplhavcům ku "slávě" a popularitě.

Snahy Českého Národního Sdružení jsou nám sympathické, poněvadž v programu má na prvním místě podporu našeho nešťastného lidu ve vlasti a jenom doufáme, že členové tohoto tělesa v Chicagu, když už chtějí pracovati na tom manifestu k velmocím, nebudou to hlásati do celého světa a vytasí se s ním až dostaví se skutečně příhodný okamžik. A rovněž jsou nám sympathické snahy new-yorského výboru, v němž, jak pozorujeme začíná nabývati stále více vrchu přesvědčení, že peněz praktickým způsobem se dá použiti pouze jedním způsobem, a sice, jak jsme již několikráte napsali, udržováním českého lidu ve vlasti uří životě, při naději. Česká samostatnost, ta se koupiti nedá, ani za milliony dollarů ne. A jistě každý dobrý člověk schválí zaslání $200 z Chicaga a $100 z New Yorku pro rodiny českých dobrovolníků v Paříži, bojujících pod trikolorou francouzské republiky — to jest to pole, na němž se můžeme uplatniti, na poli milosrdenství a lásky k bližnímu.

VÁLKA A AMERICKÝ OBCHOD

Spojené Státy měly by se těšiti ěře nebývalé prosperity následkem evropské války — praví William Guggenheim, syn zesnulého Meyera Guggenheima, jenž založil nesmírné bohatství této rodiny. V hospodářských oblastech cítíme již oživení. Na jihu lepší časy nedostaví se tak rychle, avšak přijíti musí.

Válka měla by býti zvána hospodářskou válkou Evropy. Byla výsledkem hospodářských příčin. Strana, která jest nejsilnější finančně, vyhraje.

Účinek na Spojené Státy jest rovněž hospodářský. Město New York mělo by se státi finančním středem světa.

Období znovauspořádání, poklesnutí v ceně jistot a obmezení průmyslových a společenských výloh musí však býti očekáváno napřed, dříve než Spojené Státy mohou míti nějaké výhody z války.

Až mír nadejde, Evropa nebude míti kapitálu, její úvěr bude bědně otřesen a ona zprvu bude kupovati málo od nás.

V případě evropského odzbrojení Evropa může býti znova zbudována mnohem rychleji a miliony, které kdysi vynakládala na vojáky a děla, bude vypláceti za materiál na rekonstrukci, z čehož většina musí být poskytnuta touto zemí. Odzbrojení znamená tudíž zvětšenou prosperitu pro Spojené Státy i pro Evropu.

Mezitím co čekati budou na obnovení evropského obchodu, Spojené Státy měly by vybudovati veliký obchod s Jižní Amerikou a Čínou. To znamená rychlou rehabilitaci amerického obchodního loďstva.

Válka se zrodila z obchodní řevnivosti. Není rassovou. Francouzové, Angličané a Němci žijí pospolu v našich amerických městech v míru a pokoji. Panslavismus a pangermanismus jsou hesla císařů, kteří chtějí rozvířiti rassovou nenávisť pro své vlastní dynastické cíle. Evropská hospodářská krise stala se akutní. Německo tlačilo své sousedy více a více ve svém shonu po světovém obchodě. Současné Německo přepínalo své síly, aby se udrželo na válečné noze. Soupeři Německa činili totéž. Válka byla nevyhnutelným následkem.

Ačkoli válka v koncích přinese nám větší bohatství, my musíme očekávati napřed strašný zápas s námi samotnými, nesmírné znovauspořádání, větší šetrnost.

Pamatujme si, že bylo odhadováno, že Evropa drží za pět billionů dollarů amerických akcií a dluhopisů — železničních, industriálních a municipálních jistot.

Evropa začala hrnouti je na americký trh a my museli jsme zavříti naše bursy. Evropa dosud je chce prodati, a čím delší válka bude, tím úsilovněji bude se namáhati, aby se jich zbavila.

Spojené Státy budou přinuceny koupiti zpět velkou část těchto jistot, dříve než normální podmínky mohou býti očekávany. O tuto změnu vlastnictví nemělo by se díti žádných pokusů skrze bursy, pokud trh nebude moci býti náležitě podporován. My můžeme koupiti tyto hodnoty, dostane-li se nám náležité příležitosti. My jsme dosti bohati. Avšak nemůžeme to učiniti ihned.

Bilance, kterou Evropa vytvoří si ve svůj prospěch prodejem těchto hodnot, bude pouze dočasná. — Jakmile mír bude prohlášen, Evropa začne kupovati od nás nesmírné množství materiálu na rekonstrukci a chlebovin, více než kdykoli před tím. Bude rovněž bezpříkladná poptávka po bavlně, neboť v továrnách, které zahálely během války, začne se o překot pracovati.

Během období znovauspořádání, cena našich železničních akcií a dluhopisů může klesnouti, nikoli však trvale v hodnotě. Veliká armáda amerických držitelů akcií nemusí se k vůli tomu děsiti. Jejich vnitřní cena zůstává. Výdělková moc jest tam stále a po čase mohou býti cennější než kdykoli před tím.

Prosperita jest založení náležitých a spravedlivých vztahů mezi kapitálem, prací a zbožím, které jest produktem kapitálu a práce. Válka pohlcuje kapitál a práce trpí. Obnovení míru jest tudíž nejenom humánním, nýbrž také ekonomickým.

Čeho jest si ze srdce přáti, jest evropské odzbrojení. To bylo by dobrodiním stejně pro nás jako pro Evropu. V minulosti Evropa vynakládala velký díl svých důchodů na vojáky, kteří vůbec nejsou výrobci. Odzbrojení znamenalo by více peněz pro konstruktivní věci, více peněz pro náš vývoz, více peněz pro nás.

Obrovský válečný dluh, který se nyní hromadí, zdál by se činiti odzbrojení věcí nutnosti. Zdali E-vropa neodzbrojí, ona přidá náklad dalšího militarismu k svému přítomnému drtícímu břemenu. — Může vydržeti takové napjetí?

TRPKÁ, ALE DOSTI OPRÁVNĚNÁ VÝTKA.

"New Yorské Listy" praví redakčně v jednom z nedávných čísel:

"Je sice stydno o tom mluviti, ale nelze jinak. Při nedělním koncertu Svazu Čes. Am. Žurnalistů, jenž spojen byl s přednáškou o evropské válce, bylo zcela správně a s důrazem poukázáno na to, že Čechové new-yorští v počtu kolem 50,000 dosud nevystihli a nepochopili — anebo snad nechtějí — výši katastrofy, jež stihla český národ nynějším evropským zápasem. Bylo poukázáno na to, že 600 Srbů, kteří žijí v New Yorku, po většině to dělníci, sebrali již během posledních dvou měsíců $50,000, které již odeslali své trpící vlasti. Utrpení českého národa není dnes o nic menší, nežli utrpení národa srbského. Srbům jest alespoň dopřáno, že mohou bojovati za svoji vlasní věc, kdežto naši lidé ve staré vlasti hnáni jsou na krvavé jatky za věc cizí, za věc svých nepřátel. A hynou po tisících a desetitisíce dováženi jsou domů jako mrzáci, kteří stanou se břemenem těm, jejichž měli být živiteli. A utrpení českého národa je tím větší, že odříznut jest od celého světa, že obklíčen jest odevšad neproniknutelnou zdí vlasních nepřátel, takže ani nemá tušení, co vlastně se v celé Evropě děje. A my zde, šťastni, že uchráněni jsme byli tohoto neštěstí, pročítáme denně zprávy o hrůzách, jež působí nynější válka, filosofujeme o jejích možných důsledcích pro celý svět vůbec a pro náš národ zvlášť, my cítíme, že musí být zle v Čechách a to hodně zle — a přece: jak daleko jsme ještě toho, abychom skutkem ukázali, že ta naše láska bratrská je pravá, čistá a opravdová, že to naše vlastenecké smýšlení není pouhou frází, nýbrž že kotví nám v srdci i v morku? Jediným potěšitelným zjevem jest, že jest to zase naše dělnictvo v prvé řadě, ti nejchudší, kteří již započali s intensivní sbírkou ve prospěch nešťastných bratří. Ale kde jsou naši zámožní krajani, kde obchodníci, kteří z českých mozolů pomohli si k blahobytu, kde ti svátteční "vlastenci," kteří blýskají se na každé parádě, kde jsou ti "prominentní," kteří chlubí se všude svým plným měšcem, kteří labužnicky vypravují v úzkých kroužcích, jak krásně se onehdy poměli v některé německé restauraci pochybné pověsti na Bowery, kamž docházejí, aby furiantsky vyhazovali pětky a desítky, jež stydí se utratit v české místnosti, poněvadž by to bylo příliš "okaté"? Kde jsou všichni ti Češi, kteří všude dovolávají se krajanské podpory? Či jsou to Češi "for business only?" Stydno o tom mluviti, stydno, ale nelze jinak!"

ČESKÁ AMERIKA PŘED TŘICETI LÉTY.

Jednota Č. S. P. S. na počátku října 1884 čítala 108 řádů s 5,923 členy.

* * *

Firma Přihoda, Krátký & Spol. v Chicagu začala s vydáváním "Lacině knihovny americké" za redakce E. Beránka. Podnik ten neměl dlouhého trvání.

* * *

Z new-yorského "Dělníka Amerického" otiskl "Pokrok Západu" v "Drobnostech" následující: "Z jistého česko-amerického časopisu západního, zde v New Yorku dosti rozšířeného, (jméno jeho neudáváme, neboť — my jsme na světě všichni lidé smrtelní . . .) posílá nám jeden čtenář tento klasický výstřižek: "U Alton, Ill. kovář A. Magor, v stavu zvířecky zpitém kráčel o půlnoci potáceje se k domovu, když mu napadlo, aby se položil na železniční trať, kde šťastně usnul. Když se probudil, byl už dávno přejet a rozmačkán na kaši od parostroje a vdova se šesti dítkami oplakávají zhovadilost jeho." Musel to býti jistě strašný pocit, když se ten člověk probudil a uvědomil si, že už byl dávno přejet a rozmačkán na kaši.